

Дедо Пешо чека

Жилавата пръчка късаше кожестите листа на лопена, шибучица злобна, свистеше и караше стареца да се чувства отново хлапе. Дедо Пешо стоеше край пътя, с ръка в джоба, попипвайки малкото си аз, а с другата млатеше легионите на дребните, но многобройни врагове. Фраас и отсичаше по три глави наведнъж. полените се разстилаха, като мъгла от душите на умрелите и леко се стелеха в своя милионен потенциал за нов живот. Сивия пращец полеваше по лицето и врата му и го правеше стареца още по-сив.

Бабата беше пукнала с пролетта и на дедото му беше криво, криво, като на крава преяла с люцерна. Само летния зной топлеше старото му тяло, а вечер удряше по две ракии и палеше печката.

Това му създаде неочакван проблем, защото само неговия комин пушеше, а младата кметица, само това чакаше, за да му напише бележка. Било забранено. Цапал въздуха и децата можели да се разболеят. Какви деца!? Най-млад в селото беше самата кметица. Хитра, дебела и алчна. След третата бележка за седмица, дедо Пешо остана без пенсия. "Да си я тури у липсата!", си каза стареца и отсече още три глави. Спомни си как преди няколко години, апаши обраха пощенската кола с пенсиите на цялото село и немаха един месец пари за леб. Никой не разбра, как парите, дето още не бяха техни, сиреч не им ги бяха дали, се водеха техни, докато пътуват. Дедо Пешо не беше прост и знаеше, че има застраховки, гаранции и тем подобни. Но пари тогава не видеха. То па едни пари нема що. Даваха им ги на дребни банкноти, за да изглеждат повече. Все едно да си старец, значи, да си от друга раса. Некаква некачествена раса от прости и ненужни хора, които белите и дебелите само ги мъжуват. а кметицата беше бела и дебела. Един циганин навремето разправяше, че жените са два вида-слаби и хубави. А тая свинкя беше и руса. Ейй, като удареха по някоя ракия, старите приятели успяваха все пак да помечтаят, макар и с усилие, за едрия и ханш. Но накрая плановете завършваха с магарето на дедо Минчо, защото се сещаха за продадените от нея селски земи. Сега вместо земи си имаха планина. От боклуци. А зад планината-град. Джамбуш махала. Старците от селото гледаха да не ходят натам, че без това бяха малко. Само дедо Хачо се имаше с тези неграмотници-обитателите на махалата, но той им бе станал рода. Ожени се за млада циганка. От къде извади половин кило злато никой не разбра.

А планината растеше. С нея и Джамбуш махала. За сметка на селото. Циганчетата също се увеличаваха, обратно пропорционално на кокошките в селото.

То други животни вече нямаше. Освен магарето на Минчо, но циганите сигурно знаеха, че старците го пазят за кметицата. Все пак още не беше омъжена. Поне така разправяше, но не и верваха много, защото живееше в града. Идваше само понеделник и петък до обед, за да им пише бележки. Най-важните от тях, дедовците си ги беха окачили на таблото в кръчмата. А най-голямата бележка беше на дедо Ваньо и се отнасяше за последните три прасета в селото. Кметицата миналата година ги натовари на камиона на горския и всички се кръстеха, докато ги отвеждаха към екарисажа до града. Как африканска чума ги беше заразила, никой не разбра. Само дедо Пешо знаеше истината. За ароматните пръчици, дето фелдшера палеше в лекарския кабинет, за да не му смърдят селяните, докато ги преглеждаше. Пръчиците беха от некаква африканска трева и смърдеха на умрело. Много по-лошо от чесана и домашни сапун. Но здраве да е!

Старецът нямаше деца, защото като млад го бяха били в милицията. За книги. Дедо Пешо много четеше. Толкова много беше изчел, че за болят дето изяде за това, Мохамед Али можеше само да мечтае. Навремето. Но тогава бяха, затваряха, но храна даваха. А сега, ако се провиниш ти взимат парето и оставаш гладен. Евентуално. Поне оная свинкя-кметицата така си мислеше. Че ако не ядат, ще слушат. Да ама не. Това което важеше за нея, за тех беше без значение. Храна имаше навсякъде през летото. До пътя растеше Щир. Сега прасета нямаше, а те много го обичаха. Но Щирът секи селянин знаеше, е много силна храна. беше подучул, че някои градски младежи също го бяха прояли, но му викаха Амарант. Гръцко име. Куча лобода. Нема значение.

А лимец растеше навсякъде. Но лободата също лекуваше душевни мъки. А мъката на Дедо Пешо не беше малка. Мъка по бабата. Мъка по просветата човешка. Мъка по ракията без бандерол. Трябваше да я крие, защото макар и як, този път нямаше да издържи в затвора. Знаеше си, че за всеко нещо си има край.

Ейй, ако можеше и тая свинкя да я види свършена, щеше да си тръгне облекчен. Защото дедо Пешо знаеше един страшен номер. Номера да чека.

Така изчека навремето оная шопар-милиционера, дето го би и му махна потенциала за деца.

Би го за няколко книги, пратени му от Чоката, който избяга навремето с майка си и баща си. Чоката му беше другарче по чин и равен по акъл. Чоката стана писател. Европейски. Може би свободен.

Та дедо Пешо успя да прочете книгите, пратени от Чоката, преди да му ги вземат и така научи няколко номера.

С голем кеф стоеше на гроба на милиционера и се изплю. Не директно. По-скоро леко встрани, се едно имаше нещо гадно в устата. Но все пак се изплю. Изчека го да умре и плюна, така както Борис Виан беше обещал в книгата за която го беше бил милиционера.

Много по-късно, дедо Пешо разбра, че и Борис Виан го бяха били за същото, макар и само като пожелание. "Ще плюя върху вашите гробове!" беше написал Борисчо.

Взе да става много горещо. По пътя се зададоха няколко циганчета. Дедото не го беше страх. И от мечки даже не се страхуваше. Просто застава с лице срещу смъртта и тя се смуцава.

Циганчетата наближиха вдигайки гюрултия. Турска дума особено подходяща за случая.

От къде взеха тази енергия и как успяха толкова много да говорят, при положение, че не знаеха повече от двама думи, дедо Пешо знаеше много добре. Силата им идваше от семките дето ядяха денонощно, защото братовчеда на кметицата, беше засял стотици декари околоръст планината на Джамбуш махала, поради икономическа далновидност. А една пита слънчоглед, храни човека цял ден. Семките са с много протеини, масти и витамини.

Бяха си пуснали музика на телефона и ем се кълчеха, ем вървяха, ем се боричкаха. Много са сладки тея циганета. То и дъртите цигани, по същество имаха симпатията на стареца, макар и да бяха много опасни. Но опасни ги правеше същото, което правеше опасни и стадо диви прасета. Тяхната непосредственост при поведение в група. И групата ако е гладна, нормално е, да нападне старо или ранено животно. Колко сърни имаше разкъсани от глигани в гората.

Старецът не чака циганчетата да го наобиколят, а вдигна шибучицата заплашително. Те се разпищяха весело и танцувайки с неприлични движения го навикаха на неразбираемия си и за тях самите език. Но продължиха по пътя си, защото едно от качествата им беше, че винаги имаха някаква цел. Циганин време не губеше. "Залуду работи, но залуду не стой!"

А дедо Пешо продължи да чека.

Жежкото пладне притисна полето и зацвърча с пилешки и щурци звуци.

Безброй насекоми фърчаха във всички посоки, защото работа трябваше да се върши, а време нямаше. Дедото си даде сметка, че скоростта е пропорционална на размера, разделен на продължителността на живота. Колкото е по-дребно мушето и колкото по-кратко му е отредено да живее, толкова по-бързо се движи. Некъде в тази формула, трябваше да добави и температурата на околната среда, може би, като константа-катализатор.

Вече трябваше да дойде.

И се виде, как първо, в сред високите треви, изникна дъгата на косата. Тя се поклащаше и сякаш гледаше отгоре, своите неминуеми, безбройни, бъдещи тревни жертви, а те от своя страна не помръдваха, но не от страх, а от летния зной.

Косата наближи и се виде фигурата, която я носеше. Разбира се, това не беше Смъртта, а дедо Стойо. Не че не приличаше на нея.

Дедо Стойо беше най-стар, най-висок и с най-кошмарен вид. С изпито лице, скелетоподобно тяло, но прав като топола, с тъмни кръгове около хлътналите в орбитите си очи, но с пламтящ и черен поглед.

Тоя сигурно никога нямаше да умре.

Дедо Пешо го помнеше от младеж, като дедо Стойо. Още, като го заселиха в това село, като изселен. Понеже не спираше да чете забранена литература, след като властта виде, че боя и затвора не помагаха, го изсели в това село. И така си надви на масрафа. Турска дума.

-Че ги тепаме ли?-попита високата кошмарна фигура.

-Че ги тепаме!-каза дедо Пешо и двамата старци се запътиха към зеления оазис на горичката наблизо.

Там дедо Стойо, свали косата от рамо, за да не закача по клоните и навлязоха сред боровата прохлада.

-Ейй, барбиняка е навсекъде!-отбеляза дедо Пешо червените горски мравки. Защитен вид.

-Е требе все некой да рециклира.-му обясни дедо Стойо и двамата навлязоха още по-навътре в гората.

Не след дълго излязоха на малка полянка, където дедо Стойо спре, извади мекийо брус, плюна му и загали с него косата.

Дедо Пешо застана по средата на поляната и се заоглежда около краката си. Намери това което търсеше. Една гъба. Забучи я на шибучицата си и кимна на дедо Стойо.

Дедо Стойо го доближи.

Единия старец изпъна ръка пред себе си със забучената гъба, а другия вдигна косата .

И така застинаха.

Като две сиви ,обезлистени дървета ,по средата на горската поляна.

Скоро, най-наперените птички и мухи, почнаха да ги наобикалят и току да кацат по тях.

Старците така се вгълбиха в себе си ,че съвсем се вдървиха.

Просто чекаха.

Бая почекаха.

Почна да се мръква. Птичия хор се поразреди, а насекомите се изпокриха. Кой работил-работил. Време е за сън.

Сред дърветата се чу дългоочакваното прашене. Появи се една черна свинка, която се позавъртя на границата на поляната, поразри около себе си и вдигна зурла по посока на забучената гъба. Около нея се показаха и малките раирани прасенца.

Свинята тръгна към двете стари дървета.

Доближи ги.

Дедо Стойо замахна.